

.....**ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ**, που εισχώρησε μέσα στους κομβικούς τομείς της οικονομίας, πολύ σύντομα έφθασε μέχρι κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής, επιτιθέμενο σ' όλα τα σημεία ελέγχου του καπιταλισμού και της γραφειοκρατίας. Το γεγονός ότι η απεργία έχει τώρα επεκταθεί σε δραστηριότητες, που πάντοτε στο παρελθόν ξέφευγαν από τις διαδικασίες της εξέγερσης, με ριζικό τρόπο επαναβεβαίωνε δυο από τους παλαιότερους ισχυρισμούς της καταστασιακής ανάλυσης: ότι ο αυξανόμενος εκσυγχρονισμός του καπιταλισμού συνεπάγεται την προλεταριατοποίηση ενός ολοένα και διευρυνόμενου τμήματος του πληθυσμού. Και καθώς ο κόσμος του καπιταλισμού επέκτεινε την δύναμή του πάνω σ' όλες τις πλευρές της ζωής, ταυτόχρονα, παρήγαγε παντού μια διεύρυνση κι εμβάθυνση των δυνάμεων, που τον αρνούνται.

(...) Η δράσεις που απελευθερώθηκαν από τους φοιτητές στα πανεπιστήμια και τους δρόμους, από την αρχή, επεκτάθηκαν και στα σχολεία της μέσης εκπαίδευσης. ... Οι μαθητές των σχολείων αυτών απέδειξαν με τη μαχητικότητα και τη συνειδητότητά τους ότι προοιωνίζαν όχι τόσο μια μελλοντική γενιά φοιτητών, όσο τους νεκροθάφτες του πανεπιστημίου. Πολύ περισσότερο από τους καθηγητές των πανεπιστημίων, οι καθηγητές της μέσης εκπαίδευσης ήξεραν πώς μπορούσαν να μάθουν από τους μαθητές τους. Συντριπτικά υποστήριζαν την απεργία, σ' αντίθεση με την αμετακίνητη θέση, που έπαιρναν άλλοι σχολικοί υπάλληλοι. Καταλαμβάνοντας τους χώρους εργασίας τους, οι εργαζόμενοι σε τράπεζες, ασφαλιστικές εταιρίες κι εμπορικά καταστήματα διαμαρτυρόντουσαν ταυτόχρονα ενάντια στις προλεταριοποιημένες συνθήκες εργασίας τους κι ενάντια σ' ένα σύστημα υπηρεσιών, που ανάγκαζε τους πάντες να υπηρετούν το σύστημα. Με τον ίδιο τρόπο, οι απεργοί στα ραδιο-τηλεοπτικά μέσα, παρά την πίστη τους στην “αντικειμενική ενημέρωση,” έβλεπαν συγκεχυμένα μέσα στις συνθήκες της αλλοτρίωσής τους, αλλά καταλάβαιναν τον θεμελιωδώς εσφαλμένο χαρακτήρα, που έχει κάθε επικοινωνία, όταν βασίζεται στην ιεραρχία. Το κύμα της αλληλεγγύης, το οποίο μετέφερε τον ενθουσιασμό των ανθρώπων, που ζούσαν κάτω από την εκμετάλλευση, δεν είχε κανένα φραγμό.

(...) Εντούτοις, μέσα σε μια βδομάδα, εκατομμύρια ανθρώπων ξεφορτώθηκαν το βάρος των συνθηκών αλλοτρίωσης, της ρουτίνας της επιβίωσης, των ιδεολογικών διαστρεβλώσεων και του αντεστραμμένου κόσμου του θεάματος. Για πρώτη φορά, από την Κομούνα του 1871 κι ύστερα, και τώρα με πολύ περισσότερο υποσχόμενο μέλλον, το πραγματικό άτομο απορροφούσε τον αφηρημένο πολίτη μέσα στην ζωή του, στην δουλειά του και στις ατομικές του σχέσεις, καθώς γινόταν ένα “είδος-ον” και, με τον τρόπο αυτό, αναγνώριζε τις δικές του ικανότητες σαν κοινωνικές ικανότητες. Τελικά, η γιορτή προσέφερε πραγματικές διακοπές σ' ανθρώπους, που μόνο γνώριζαν τις μέρες εργασίας και τις άδειες. Η πυραμίδα της ιεραρχίας έλιωνε σαν κύβος ζάχαρης κάτω από τον ήλιο του Μάη. Οι άνθρωποι συνομιλούσαν και καταλαβαινόταν με μισή λέξη. Δεν υπήρχαν πλέον διανοούμενοι ή εργάτες, αλλά μόνο επαναστάτες, που εμπλεκόντουσαν σ' ένα διάλογο και δημιουργούσαν ένα κλίμα επικοινωνίας, από το οποίο μόνο οι δήθεν “προλετάριοι” διανοούμενοι κι οι άλλοι θιασώτες της αρχηγίας αισθανόντουσαν αποκλεισμένοι. Σ' αυτό το πλαίσιο, η λέξη “σύντροφος” ξανακέρδιζε την αυθεντική της σημασία και, μ' αληθινό τρόπο, σημάδευε το τέλος των διαχωρισμών. Κι αυτοί, που την χρησιμοποιούσαν με τη Σταλινική έννοια, γρήγορα καταλάβαιναν ότι το να μιλούν την γλώσσα των λύκων τους εξέθετε τουλάχιστον σαν μαντρόσκυλα. Οι δρόμοι ανήκαν σ' αυτούς, που τους έσκαβαν να βγάλουν τις πέτρες.

Η καθημερινή ζωή, ξαφνικά ανακαλυμμένη πάλι, γινόταν το κέντρο όλων των δυνατών κατακτήσεων. Άνθρωποι, που πάντα δούλευαν στα κατελημμένα γραφεία, δήλωναν ότι δεν μπορούσαν πλέον να ζήσουν όπως πριν, ούτε έστω και λίγο καλύτερα από πριν. Ήταν ολοφάνερο απ' την αυγή της επανάστασης ότι από τότε κι ύστερα δεν θα υπήρχαν άλλες αποκηρύξεις, μόνο ίσως κάποιες οπισθοχωρήσεις τακτικής. Όταν καταλήφθηκε το Οντεόν, ο διευθυντής του βρισκόταν στο πίσω μέρος της σκηνής. Μετά την αρχική έκπληξη, προχώρησε λίγα βήματα μπροστά κι αναφώνησε: “Τώρα που το πήρατε, κρατήστε το, μην το ξαναεπιστρέψετε, πρώτα κάψτε το!” Και το γεγονός ότι το Οντεόν, που βρέθηκε μόνο για λίγες στιγμές στα χέρια των σκλάβων του πολιτιστικού κάτεργου, δεν κάηκε, δείχνει ότι απλώς γευθήκαμε τους πρώτους καρπούς.

Ο χρόνος της εκμετάλλευσης είχε σταματήσει. Χωρίς τρένα, μετρό, αυτοκίνητα ή δουλειά, οι απεργοί ανακαταλάμβαναν τον χρόνο, που τόσο μελαγχολικά χανόταν μέσα στα εργοστάσια, στους αυτοκινητόδρομους, μπροστά στην τηλεόραση. Οι άνθρωποι έκαναν περίπατους, ονειρευόντουσαν, μάθαιναν πώς να ζουν. Οι επιθυμίες άρχιζαν να γίνονται, λίγο-λίγο, πραγματικότητα. Για πρώτη φορά, η νεολαία υπήρχε στην πραγματικότητα. Όχι σαν κοινωνική κατηγορία, που είχε ανακαλυφθεί για τις ανάγκες της εμπορευματικής οικονομίας από κοινωνιολόγους κι οικονομολόγους, αλλά μόνο σαν πραγματική νεολαία, με ζωή, που βιώνονταν χωρίς το νεκρό χρόνο, η οποία απέρριπτε χάρη της ζωντανίας την καταπιεστική αναφορά στην ηλικία. “ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΦΗΜΕΡΟ! – ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ-ΠΕΣΙΜΙΣΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ,” έγραφε μια επιγραφή. Η ριζοσπαστική θεωρία, στην οποίαν έδιναν την φήμη ότι είναι τόσο πολύ δύσκολη οι διανοούμενοι, που ήσαν ανήμποροι να την ζήσουν, γινόταν χειροπιαστή για όλους εκείνους, που την αισθανόντουσαν μέσα στην πιο μικρή χειρονομία της άρνησής τους και, γι' αυτό, δεν είχαν και το παραμικρό πρόβλημα να φανερώσουν πάνω στους τοίχους τις θεωρητικές διατυπώσεις αυτού που επιθυμούσαν να ζήσουν. Μια νύχτα στα οδοφράγματα ήταν το μόνο που τα μαύρα μπλουζόν χρειαζόντουσαν για να πολιτικοποιηθούν και να βρεθούν σε πλήρη σύμπτωση απόψεων μαζί με το πιο προχωρημένο τμήμα του κινήματος των καταλήψεων. (...)

Η διακοπή της εργασίας, σαν η ουσιαστική φάση ενός κινήματος, που κάθε άλλο παρά μπορούσε να θεωρηθεί ότι δεν κατανοούσε τον επαναστατικό του χαρακτήρα, υπενθύμιζε σ' όλους την αρχέγονη κοινοτοπία ότι η αλλοτριωμένη εργασία παράγει την αλλοτρίωση. Το δικαίωμα στην τεμπελιά διαβεβαιωνόταν όχι μόνο με το γνωστό γκράφιτι, όπως το "ΠΟΤΕ ΕΡΓΑΣΙΑ" ή το "ΖΗΣΤΕ ΧΩΡΙΣ ΝΕΚΡΟ ΧΡΟΝΟ, ΑΠΟΛΑΥΣΤΕ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΣΤΟΛΕΣ," αλλά πάνω απ' όλα με την απελευθέρωση της ευχάριστης δραστηριότητας, με την χαρά του παιχνιδιού. Ο Φουριέ είχε ήδη επισημάνει πόσες πολλές ώρες θα χρειαζόντουσαν οι υπάλληλοι του δήμου, για να καθαρίσουν ένα οδόφραγμα, το οποίο οι διαδηλωτές το είχαν σηκώσει μέσα σε λίγα λεπτά. Η εξαφάνιση της καταναγκασμένης εργασίας υποχρεωτικά συνέπιπτε με την ελεύθερη ροή της δημιουργικότητας μέσα σ' οποιαδήποτε σφαίρα: στο γκράφιτι, στην γλώσσα, στη συμπεριφορά, στην τακτική, στις τεχνικές μάχης, στις διαδηλώσεις, στα τραγούδια, στα πόστερ, στα κόμικ. Έτσι, όλοι ήταν ικανοί να μετρήσουν το ποσό της ενέργειας της δημιουργικότητας, που είχε συνθλιβεί στις περιόδους της επιβίωσης, τις μέρες που ήταν καταδικασμένες στην παραγωγή, σε ψώνια, στην τηλεόραση και στην παθητικότητα, που αναδεικνυόταν σαν ύπιστη αρχή. Με τον ίδιο μετρητή Γκάιγκερ μπορούμε να εκτιμήσουμε την θλίψη του ελεύθερου χρόνου, όταν πληρώνουμε για να καταναλώνουμε, βαριεστημένα, τα ίδια τα εμπορεύματα, που εμείς παράγουμε πάλι με πλήξη. "ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΛΙΘΟΣΤΡΩΤΟ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ, Η ΠΑΡΑΛΙΑ," ανήγγειλε χαρούμενα ένα ποίημα τοίχου. (...)

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ

Μέσα σε δέκα μέρες, όχι μόνο καταλήφθηκαν από τους εργάτες εκατοντάδες εργοστάσια και μια αυθόρμητη γενική απεργία παρέλυσε ολοκληρωτικά τη δραστηριότητα της χώρας, αλλά και διάφορα κτίρια που ανήκουν στο Κράτος καταλήφθηκαν από επιτροπές που επιβλήθηκαν επί τόπου και ανέλαβαν τη διαχείρισή τους. Μπροστά σε μια τέτοια κατάσταση, που με κανένα τρόπο δεν μπορεί να διαρκέσει, αλλά που βρίσκεται μπροστά σε μια εναλλακτική λύσει να εξαπλωθεί ή να εξαφανιστεί (καταστολή ή διαλυτικές διαπραγματεύσεις), όλες οι παλιές ιδέες έχουν παραμεριστεί, ενώ επιβεβαιώνονται όλες οι ριζοσπαστικές απόψεις για την επιστροφή του επαναστατικού προλεταριακού κινήματος. Το γεγονός ότι όλο το κίνημα ουσιαστικά εξαπολύθηκε εδώ και πέντε μήνες από μισή ντουζίνα επαναστατών της ομάδας των «Λυσσασμένων», δείχνει εύγλωττα ότι οι αντικειμενικές συνθήκες ήδη υπήρχαν. Ήδη το γαλλικό παράδειγμα αντηχεί πέρα απ' τα σύνορα και οδηγεί στην επανεμφάνιση του διεθνισμού, αναπόσπαστου στοιχείου των επαναστάσεων του αιώνα μας. Ο θεμελιώδης αγώνας θέτει σήμερα αντιμετώπους, από τη μια μεριά τη μάζα των εργαζομένων – που δεν έχουν άμεσα το λόγο – κι από την άλλη τις πολιτικές και συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες της αριστεράς, που – αν και ξεκινάνε απ' το περιορισμένο 14% των συνδικαλισμένων μέσα στον ενεργό πληθυσμό – ελέγχουν τις πόρτες των εργοστασίων και το δικαίωμα να μιλάνε και να διαπραγματεύονται **εν ονόματι** αυτών που έχουνε κάνει την κατάληψη. Οι γραφειοκρατίες αυτές δεν είναι εκφυλισμένες και προδοτικές εργατικές οργανώσεις, αλλά ένας μηχανισμός αφομοίωσης στην καπιταλιστική κοινωνία. Μέσα στην τωρινή κρίση αποτελούν το κύριο στήριγμα του κλονισμένου καπιταλισμού.

Ο ντεγκωλλισμός μπορεί να διαπραγματευτεί, ουσιαστικά με το Κ.Κ. και τη C.G.T. (έστω και έμμεσα), την αποκινητοποίηση των εργατών με αντάλλαγμα οικονομικά πλεονεκτήματα: στην περίπτωση αυτή η καταστολή θα χτυπήσει τα ριζοσπαστικά ρεύματα. Η εξουσία μπορεί να περάσει στην «Αριστερά», που θα εξακολουθήσει την ίδια πολιτική αν και από μια πιο εξασθενημένη θέση. Ενδέχεται επίσης να δοκιμαστεί η βίαιη καταστολή. Τέλος, οι εργάτες μπορεί να κατακτήσουν μια θέση ισχύος, μιλώντας οι ίδιοι για λογαριασμό τους και συνειδητοποιώντας αιτήματα που να είναι στο ύψος της ριζοσπαστικότητας των μορφών αγώνα που ήδη εφάρμοσαν στην πράξη. Ένα τέτοιο προτσέσσο θα οδηγούσε στο **σχηματισμό Συμβουλίων εργαζομένων, που θα έπαιρναν αποφάσεις δημοκρατικά στη βάση, θα ομοσπονδοποιούνταν μέσω εκπροσώπων ανακλητών ανά πάσα στιγμή, και θα γινόντουσαν η μοναδική εξουσία συζήτησης, λήψης και εκτέλεσης αποφάσεων σ' ολόκληρη τη χώρα.**

Απο ποια άποψη εμπεριέχεται μια τέτοια προοπτική στην παράταση της σημερινής κατάστασης; Ίσως σε λίγες μέρες η ανάγκη, η ανάγκη να ξαναλειτουργήσουν μερικοί τομείς της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο μπορεί να θέσει τις βάσεις αυτής της νέας εξουσίας, που τα πάντα την ωθούν να υποσκελίσει τα υπάρχοντα συνδικάτα και κόμματα. Θα πρέπει να ξαναλειτουργήσουν οι σιδηρόδρομοι και τα τυπογραφεία για τις ανάγκες του εργατικού αγώνα. Οι νέες εκ των πραγμάτων αρχές θα πρέπει να επιτάξουν και να μοιράσουν τα τρόφιμα. Ίσως ακόμα χρειαστεί ν' αντικατασταθεί το χρεοκοπημένο χρήμα με αξιόγραφα (κάρτες) που θα υποθηκεύουν το μέλλον αυτών των νέων αρχών. Μόνο μέσα σε μια τέτοια πρακτική διαδικασία μπορεί να επιβληθεί η συνείδηση που γίνεται κύριος της ιστορίας και πραγματώνει για όλους τους εργαζόμενους την κυριαρχία όλων των όψεων της ζωής τους. **ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ** - Παρίσι, 22 του Μάη 1968 (René Viénet, Μάης 1968 – Λυσσασμένοι και σιτουασιονιστές μέσα στο κίνημα των

καταλήψεων, Διεθνής Βιβλιοθήκη)